

Κάποιος που καταλαβαίνει

Οι φίλοι της Μπλαιρ δεν καταλαβαίνουν πώς ήταν να έχεις τη νόσο του Κρον.

Από τη Χέιλυ Γιάνσου
(Βασισμένο σε αληθινή ιστορία)

Αυτή η ιστορία έλαβε χώρα στις Η.Π.Α.

«Δεν μπορώ να έλθω σήμερα» είπε η Μπλαιρ. «Ένιωθε το πρόσωπό της να καίει από την αμηχανία.

Οι φίλες της την κοιτούσαν επίμονα. «Αλλά είπες ότι θα ερχόσουν!» είπε η Σάμμου.

«Το ξέρω». Η Μπλαιρ κάρφωσε το βλέμμα της στα πόδια της. «Δεν αισθάνομαι πολύ καλά. Συγγνώμη».

«Αυτό είπες και την προηγούμενη φορά» είπε η Τζέσσικα.

Η Μπλαιρ δεν ήξερε τι να πει. Ευχόταν να μπορούσε να πάει στο σπίτι της Σάμμου. Αλλά το στομάχι της πονούσε πραγματικά σήμερα. Έπρεπε να πάει σπίτι και να ξεκουραστεί.

Η Μπλαιρ είχε τη νόσο του Κρον. Έκανε το στομάχι της να πονά και πονούσε πραγματικά. Τις περισσότερες ημέρες το στομάχι της πονούσε τουλάχιστον λίγο. Αλλά κάποιες ημέρες ήταν χειρότερες από άλλες. Σήμερα ήταν μία από εκείνες τις ημέρες. Ευχήθηκε να μπορούσε να επιλέξει ποιες μέρες θα πονούσε περισσότερο. Φαινόταν ότι το στομάχι της πονούσε περισσότερο όποτε ήθελε να κάνει κάτι διασκεδαστικό.

«Ας πάμε» είπε η Σάμμου στην Τζέσσικα.

Όταν η Μπλαιρ γύρισε σπίτι, πήρε το φάρμακό της. Μετά προσπάθησε να κοιμηθεί. Αλλά πονούσε πάρα πολύ.

Η μαμά και ο μπαμπάς ήρθαν να δουν τι κάνει. Ο μπαμπάς κάθισε στο κρεβάτι της. «Πώς νιώθεις»;

«Εντάξει. Το φάρμακο βοήθησε λίγο» είπε η Μπλαιρ.

«Λυπάμαι που δεν μπόρεσες να πας στο σπίτι της Σάμμου» είπε η μαμά.

Η Μπλαιρ αισθάνθηκε δάκρυα στα μάτια της. «Δεν είναι δίκαιο! Οι φίλοι μου δεν καταλαβαίνουν πώς είναι». Η Μπλαιρ πέταξε ένα μαξιλάρι στον τοίχο. «Απλώς θέλω να γίνω καλύτερα».

Ο μπαμπάς αγκάλιασε τη Μπλαιρ. «Το ξέρω. Θα ήθελες μία ευλογία της ιεροσύνης»;

Η Μπλαιρ έγνευσε καταφατικά. Οι ευλογίες συνήθως την βοηθούσαν να νιώσει περισσότερη γαλήνη.

Ο μπαμπάς έβαλε τα χέρια του στο κεφάλι της Μπλαιρ και την ευλόγησε να αναπαυθεί και να νιώσει παρηγοριά. Ήταν μία ωραία ευλογία. Την βοήθησε να θυμηθεί ότι ο Επουράνιος Πατέρας την αγαπούσε. Όμως ακόμα ένιωθε λυπημένη για τους φίλους της.

Μετά την ευλογία, η μαμά και ο μπαμπάς έδωσαν στην Μπλαιρ ένα φιλί για καληνύχτα. Έφυγαν για να μπορέσει να κοιμηθεί.

Η Μπλαιρ ξάπλωσε και έκλεισε τα μάτια της. Η ευλογία είχε βοηθήσει, αλλά ακόμη πονούσε.

Γονάτισε δίπλα στο κρεβάτι της για να προσευχηθεί. Στην αρχή ήταν όπως οι περισσότερες από τις προσευχές της. Είπε στον Επουράνιο Πατέρα για ποια πράγματα ήταν ευγνώμων και ζήτησε να νιώσει καλύτερα. Όμως αυτήν τη φορά συνέχισε.

«Επουράνιε Πατέρα, αισθάνομαι πραγματικά λυπημένη. Μου λείπουν οι φίλοι μου» είπε. «Νιώθω μόνη. Κανείς δεν καταλαβαίνει πόσο πολύ πονώ κάθε ημέρα. Μου λείπει όπως ήταν προτού αρρωστήσω».

Όσο περισσότερο προσευχόταν η Μπλαιρ, τόσο περισσότερο ένιωθε ότι ο Επουράνιος Πατέρας άκουγε την προσευχή της. Δεν μπορούσε να Τον

ακούσει ή να Τον δει, αλλά αισθανόταν την αγάπη Του. Ήξερε ότι Εκείνος ενδιαφερόταν για ό,τι είχε να πει. Η Μπλαιρ δεν ήθελε να τελειώσει αυτή η αίσθηση.

Η Μπλαιρ προσευχόταν μέχρι που είπε στον Επουράνιο Πατέρα όλα όσα αισθανόταν. Τότε μία σκέψη ήλθε στον νου της. Οι φίλες της Μπλαιρ μπορεί να μην ήξεραν ποτέ πώς είναι να έχεις τη νόσο του Κρον, αλλά ο Επουράνιος Πατέρας και ο Ιησούς Χριστός το ήξεραν. Ήξεραν πόσο πολύ πονούσε και πόσο μόνη ένιωθε. Πάντα θα ήταν εκεί για εκείνη.

Η Μπλαιρ ένιωθε σαν να την αγκάλιαζαν πιο πολύ. Αφού τελείωσε την προσευχή της, πήγε να βρει τους γονείς της για να τους πει τι συνέβη.

«Είδες έναν εφιάλτη;» ρώτησε η μαμά.

Η Μπλαιρ χαμογέλασε. «Όχι. Προσευχόμουν!»

Η μαμά κοίταξε έκπληκτη. «Είπαμε καληνύχτα πριν από λίγο. Προσευχόσουν όλη αυτή την ώρα;»

Είχε περάσει πραγματικά τόση ώρα; Η Μπλαιρ έγνευσε καταφατικά. «Ήταν σαν να έπαιρνα μία μεγάλη αγκαλιά. Ο Επουράνιος Πατέρας και ο Ιησούς Χριστός ξέρουν πώς αισθάνομαι. Χάρη σε Αυτούς, δεν χρειάζεται να αισθάνομαι μόνη!» ●

